

DE
DEO CREANTE ET ELEVANTE
AC
DE NOVISSIMIS

AUCTORE
GABRIELE HUARTE S. I.

AD USUM PRIVATUM
AUDITORIUM UNIVERSITATIS GREGORIANAE

EDITIO ALTERA
EMENDATA ET AUCTA

ROMAE
APUD AEDES PONTIFICIAE UNIVERSITATIS GREGORIANAE
PIAZZA DELLA PILOTTA, 4

1935

omnes eorum posteros, naturalis generationis via descendentes, transfunditur, atque inest unicuique proprium 430
Obiectiones 453

Propositio XX. — Peccatum originale non consistit essentialiter in concupiscentia. Potest tamen concupiscentia habitualis dici elementum materiale peccati originalis, non quidem sensu proprio, sed improprio 468

Propositio XXI. — Essentia peccati originalis reponenda videtur in privatione gratiae sanctificantis secundum quod per peccatum protoparentum inducta est 487
Obiectiones 502

Propositio XXII. — Peccatum originale dici debet voluntarium, non quidem immediate et absolute prae voluntate propria et personali parvuli, sed mediate et relative prae voluntate capitis naturae 509

Scholion I. — *Quid de inclusione voluntatum et de pacto inito cum Adamo* 522
Scholion II. — *Utrum Adam dicendus sit caput naturae sine addito, an caput iuridicum* 528

Propositio XXIII. — Concupiscentia non est causa transmissionis peccati originalis; sed peccatum originale generatione transfunditur, quatenus naturalis generatio, quae ex primitiva Dei institutione debebat esse medium traducendi naturam gratia ornatum, post peccatum Adami iam non valet nisi ad traducendam naturam privatam gratia 530
De effectibus peccati originalis 540

Propositio XXIV. — Vi solius peccati originalis homo non est factus intrinsece aut extrinsece debilior ad operandum bonum morale, quam fuisset in statu naturae purae 550
Obiectiones 555

PAG.

CAPUT SEXTUM

De Universalitate Peccati Originalis

et

De Immaculata Conceptione B. Virginis Mariae.

PAG.

Propositio XXV. — Doctrina quae tenet Beatissimam Virginem Mariam, in primo instanti suae conceptionis fuisse singulari omnipotentis Dei gratia et privilegio, intuitu meritorum Christi Iesu Salvatoris humani generis, ab omni originalis culpae labe praeservatam immunitem, est a Deo revelata 566
Obiectiones 600

Scholion I. — *Quodnam fuerit debitum peccati originalis a B. Virgine contractum* 606
Scholion II. — *De extinctione fomitis concupiscentiae in B. Virgine* 615

CAPUT SEPTIMUM

De Novissimis.

Propositio XXVI. — Status viae finitur per mortem, post quam anima cuiusque hominis iudicatur 618
Scholion. — *De universalitate mortis* 625

Propositio XXVII. — Revelatio nos docet poenas damnatorum esse aeternas 629
Obiectiones 638

Propositio XXVIII. — Qui in peccato mortali personali moriuntur, praeter poenam damni patiuntur poenam sensus, cuius inferendae instrumentum est ignis proprie dictus 641
Obiectiones 649
De abstinatione damnatorum in malo 657

Propositio XXIX. — Existit purgatorium, seu status in quo animae iustae poenas pro peccatis persolvunt in hac vita nondum perfecte expiatis 663
Obiectiones 673
Scholion I. — *Quaenam sint poenae purgatorii* 677

	PAG.
<i>Scholion II. — Animae purgatorii viventium suffragiis iuvantur</i>	678
Propositio XXX. — Suprema hominis beatitudo non est usque ad ultimi iudicii diem differenda, sed animae quibus post mortem nihil luendum superest, mox in caelum receptae, beatifica Dei visione fruuntur	681
<i>Obiectiones</i>	685
<i>De millenarismo seu chiltismo</i>	688
<i>De resurrectione mortuorum</i>	692
<i>De dotibus corporum post resurrectionem</i>	701
<i>De iudicio universali</i>	704

APPENDIX DE ANGELIS

Propositio XXXI. — Praeter hanc rerum adspectabilium universitatem existunt Angeli, a Deo ex nihilo creati	707
Propositio XXXII. — Angeli sunt substantiae pure spirituales, per se subsistentes	711
<i>Obiectiones</i>	716
<i>Utrum Angeli cognoscant secreta cordium</i>	723
<i>Quomodo inter se loquantur</i>	727
<i>Quomodo Angeli sint in loco</i>	728
<i>Utrum Angeli possint facere miracula</i>	731
<i>Deus elevavit naturam angelicam ad ordinem supernaturalem</i>	734
<i>Utrum Angeli fuerint creati in statu beatitudinis</i>	737
<i>De Angelo Custode</i>	740
<i>De infestatione daemonum</i>	742

A. M. D. G.

II-B-18

DE

DEO CREANTE

PRAELECTIONES

SCHOLASTICO-DOGMATICAE

QUAS HABEBAT

CAMILLUS MAZZELLA

S. R. E. CARDINALIS

OLIM IN PONTIF. UNIV. GREGORIANA STUDIOIUM PRAEFECTUS
ET THEOLOGIAE PROFESSOR

EDITIO QUINTA

PRATI

EX OFFICINA LIBRARIA GIACCHETTI, FILII ET SOC.

1908

B. V. Maria baptismum susceperit, uti fert communis sententia — nec quod incommotis et aerumnis huius vitae fuerit subiecta. 788-800

Art. Decimus — Utrum in B. V. Maria fuerit debitum contrahendi peccati originalis, fomes peccati.

§ I. Exponitur status quaestionis.

Quaestiones duae — 1^a B. V. Maria certo habuit aliquod debitum peccatum originale contrahendi — quodnam — debitum duplex: *remotum* et *proximum* — quatenam utriusque ratio — B. V. Mariam debitum proximum habuisse contendunt non pauci — alii vero, recentiores praesertim, non nisi debitum remotum in Ea agnoscunt — his subscribimus — ordo decretorum divinatorum — 2^a *de fomite* cur de hac quaestione hic agitur — quid fomes peccati — in quibus omnes conveniunt — de quo disputant Theologi — quid sit *fomititem ligari* vel *extingui* — B. V. Maria non habuit actum fomititem — videtur in ea fomes *extinctus* a prima sanctificatione. 800-803

§ II. Solvitur proposita quaestio.

PROP. XXXIX. — 1. *Tam perfecta fuit B. V. Mariae sanctificatio, ut non modo ab actuali infectione peccati, sed ab ipso etiam proximo debito illud contrahendi, intuitu meritorum Christi Redemptoris, fuerit praeservata* — 2. *Collatum vero simul ei fuit donum perpetuae immunitatis a quovis, vel levissimo, motu concupiscentiae* — 3. *et quidem ita, ut fomes ipse non mere ligatus, ut aiunt, sed plane extinctus in ea fuerit a primo suae Conceptionis instanti.*

1^a PARS: p. 804-807; 2^a PARS: p. 807-808; 3^a PARS: p. 808-810.

DISPUTATIO VI.

DE HOMINIS NOVISSIMIS

Huius disputationis ratio — rerum tractandarum ordo. Pag. 811

Art. Primus — In quo generatim constituenda sit hominis beatitudo.

§ I. Exponitur status quaestionis.

Quae omittenda — quid beatitudo ut *status* est — explanatur definitio — beatitudo *obiectiva* et *formalis* — utraque dividitur in es-

sentialem et accidentalem — declaratio — 1° de beatitudine obiectiva duplex quaestio — a) utrum Deus sit obiectum nostrae beatitudinis — quinam id negaverint — b) utrum Deus *solus* — ratio dubitandi — distinctio necessaria inter beatitudinem *essentialem* et *accidentalem* — 2° de beatitudine formali — Ecclesiae documenta — in his agitur de beatitudine supernaturali — ex ea tamen iuvamur ad intelligendum quid esset beatitudo naturalis — formalis beatitudo non consistit in visione Dei increata menti nostrae communicata et unita — neque in illapsu divinae essentiae in essentiam animae — consistit in aliqua operatione — non alicuius facultatis sensitivae — distinguenda ea quae constituunt ab iis quae integrant beatitudinem — de beatitudine formali essentiali tres sententiae — prima tenet eam consistere in sola visione, actu intellectus — altera, in visione et amore Dei, actibus intellectus et voluntatis — tertia requirit etiam gaudium ad essentiam beatitudinis — cuiusque sententiae quinam patroni. . . . 812-819

§ II. Solvitur proposita quaestio.

PROP. XL. — 1. *Obiectiva hominis beatitudo non nisi in Deo constitui potest* — 2. *et quidem ita, ut Deus solus absque alterius boni consortio, ad eius essentiam sufficiat.* — 3. *Formalis vero beatitudo etsi comprehendat cognitionem, amorem et gaudium seu fruitionem* — 4. *essentialiter tamen spectata, in sententia D. Thomae nobis probabiliori, in solo actu intellectus consistere videtur.*

1^a PARS: p. 819-820; 2^a PARS: p. 820-821; 3^a PARS: p. 821-823;

4^a PARS: p. 823-825.

Art. Secundus — Quatenam sit hominis beatitudo in praesenti Providentiae ordine.

§ I. Exponitur status quaestionis.

Ecclesiae documenta — Tria in citatis decretis sunt definita — 1° In-
stos in coelis Deum intuitive videre, eaque visione beatos constituunt — quinam id negent — 2° Visionem illam esse, pro meritorum diversitate inaequalem — contra Jovinianum et Novatores — Visio Dei, *secundum speciem* considerata eadem est in omnibus — diversa, si spectetur ex parte subiecti — distinguendum obiectum primum et secundarium — illud est Deus ipse et omnia quae in Deo formaliter sunt — hoc sunt creaturae — obiectum *primum* — *rerum* omnes vident — licet non aequali perfectione *intensiva* —

obiecti secundarii visio in uno est *extensive* etiam perfectior quam in alio — duo notanda — ex inaequali Beatorum visione nulla inter eos invidia oritur — 3° Post Christi passionem, animas perfecte purgatas statim visionem consequi — quinam id negaverint — quaestio inter Minoritas et Dominicanos — visionem non esse differendam Ecclesia definit — Scriptura et Patres hoc dogma docent — quaedam adnotantur ad difficultates praecavendas. 825-834

§ II. Solvitur proposita quaestio.

PROP. XLI. — 1. *Suprema hominis beatitudo, in praesenti Providentiae ordine, intuitiva Dei visione collocanda est* — 2. *quae licet non sit in omnibus aequalis, sed, pro meritum disparitate, inaequalis, omnes tamen vere beatos constituit* — 3. *Eadem autem post Christi passionem et mortem, non est usque ad ultimi iudicii diem differenda, sed animae, quibus post mortem nihil superest luendum, mox in coelum receptae, beatifica Dei visione fruuntur.*

1^a PARS: p. 834-837; 2^a PARS: p. 837-841; 3^a PARS: p. 841-845.

Art. Tertius — Utrum perpetuitas sit de ratione beatitudinis, et Beati sint impeccabiles.

§ I. Exponitur status quaestionis.

Quaestiones duae — 1^a de *perpetuitate* beatitudinis — nullum dubium de facto — patet ex Symbolo — distinctis variis beatitudinis perfectionibus, statuitur *modus*, quo unicuique competit perpetuitas — Beatitudinem esse solum ab *extrinseco* perpetuam sensit Scotus communitur doctores eam esse perpetuam ab *intrinseco* — quid dicatur *natura sua* incorruptibile — quo sensu dicatur beatitudo ab *intrinseco* perpetua — supposita divina ordinatione, Deus nec de potentia absoluta, potest beatum beatitudine privare — etiamsi agatur de beatitudine naturali — probatur — 2^a de *impeccabilitate* — quanam supponuntur — peccare nequeunt sancti, beati manentes — an beatitudinem amittendo — de facto beati sunt impeccabiles — non solum ab *extrinseco* — verum etiam ab *intrinseco* — sententia communissima — quomodo — principium firmitatis intrinsecum *quod* vel *quo* — in pura creatura non est principium *quod* — sunt ergo impeccabiles beati per aliquam formam intrinsecam (principium *quo* firmitatis) additam ipsorum intellectui vel voluntati — diversae sententiae quoad veram radicem impeccabilitatis 845-852

§ II. Solvitur proposita quaestio.

PROP. XLIII. — 1. *Beatitudo semel obtenta, uti ex certa revelatione constat, nunquam habitura est finem* — 2. *atque perpetua eius duratio, iuxta veram DD. sententiam, non a sola extrinseca Dei providentia, sed ab ipsa intrinseca beatitudinis natura repetenda est* — 3. *Cum igitur beatorum status peccatum omnino repugnet, homines ad illum evecti, ex gratiae beneficio, ab intrinseco impeccabiles constituantur.*

1^a PARS: p. 852-853; 2^a PARS: p. 854-856; 3^a PARS: p. 857-859.

Art. Quartus — An in Beatis admitti debeant *notes animae, beatitudo quaedam accidentalis et aureolae.*

1° Unde nomen *dotis* — quid sint *notes* in anima beata — collocandae non sunt in aliquibus Beatorum operationibus — sunt habitus disponentes ad conjunctionem cum Deo — D. Thomas — tres communitur numerantur — communior sententia tenet eas esse *visionem, comprehensionem, delectationem* — declaratio — cur caetera dona non vocantur *notes* — etsi visio, comprehensio et delectatio sint in Christo et in Angelis, non habent tamen rationem *dotis* — ratio — 2° quo sensu sumitur hic beatitudo accidentalis — quid ergo ad illam non pertinet — duplex perfectionum accidentalium genus — aliae veluti *intrinsecae*, aliae *extrinsecae* — praeter essentialiam, datur beatitudo accidentalis — probatur ex Scriptura et ex ratione — an gloria animae maior futura sit post corporum resurrectionem — conveniunt omnes in eo quod gaudium accidentale maius erit tum *extensive*, tum *intensive* — quod gaudium essentiale erit maius *extensive* — an etiam *intensive* disputatur — 3° Unde nomen *aureolae* — quot sunt — quid sunt. 860-868

Art. Quintus — Utrum inferni poenae sint aeternae.

§ I. Exponitur status quaestionis.

Documenta Ecclesiae — quid infernus — unde eius nomen — infernus locus realis et definitus — eum esse in visceribus terrae communis est opinio — quatuor hic consideranda — animae decedentes in peccato lethali mox post mortem ad infernum descendunt — id tradunt Scripturae et Patres — damnati, pro delictorum diver-

sitate, disparibus poenis cruciantur -- probatur ex Scripturis, ex Patribus, et ex ratione divinae iustitiae -- existentia inferni non necesse est ut probetur propriis argumentis -- probabitur hoc ipso quod ostendetur poenas inferni esse aeternas -- quinam poenarum aeternitatem inficiantur -- ab Ecclesia saepe damnati -- Ecclesiae definitiones intelligi debent *saltem secundum ordinationem communem* -- an aliqua exceptio possibilis -- quid de facto Traiani.

PROP. XLIII. -- 1. *Quemadmodum ex revelationis fontibus luculentissime ostenditur damnatorum in inferno poenas esse aeternas -- 2. ita bene consultata ratio non modo nihil absurdi deprehendit in dogmate de aeternitate poenarum, sed etiam ea suppetitat argumenta, quae illud suadere apprime valeant.* 868-875

§ II. Dogma de aeternitate poenarum ex revelatione.

1. Scriptura saepissime inferni poenas diserte dicit aeternas -- quae vox in substrata materia sensu proprio est accipienda -- licet interdum non ita stricte in Scripturis sumatur -- ratio -- 2. Scriptura diserte negat tum impios umquam esse coelum ingressuros -- tum eorum supplicium habiturum esse finem -- effugia adversariorum praeclunduntur -- 3. Scriptura saepe testatur impossibilitatem liberationis a poenis inferni -- quid huic argumento obiciant adversarii -- refelluntur -- 4. Patres unanimes sunt in hoc dogmate adstruendo 875-881

§ III. Dogma de aeternitate poenarum ex rationis praescripto.

1. Maxime convenit ut proportio sit inter culpam et poenam -- peccatum mortale quandam habet infinitam malitiam -- poena igitur aliquo modo infinita sit oportet -- talis esse nequit nisi in duratione -- declaratio -- 2. Maxime convenit ut qui pro aeterno peccat, in aeternum puniatur -- atqui qui lethale peccatum committit, quantum in se est pro aeterno peccat -- ergo evolutio argumenti ex D. Thoma -- 3. Maxime convenit ut sanctio sit sufficiens -- non esset si poenae non forent aeternae -- quod ipsi Pagani viderunt -- 4. Inste determinatur tempus veniae obtinendae -- Ergo hoc elapso nulla remissio -- culpae autem permanenti debetur poena -- quibusdam obiectionibus satisfit 881-887

Art. Sextus -- Quenam sit vera indoles poenarum inferni.

§ I. Exponitur status quaestionis.

Agitur de poenis quae respondent peccato personali lethali -- poena *damni* et poena *sensus* -- quid utraque -- earum gravitas -- multiplices aliae poenae in his comprehensae -- praecipua poena sensus est poena ignis -- an ignis inferni sit corporeus -- ratio dubitandi -- errores -- quomodo ignis inferni differat ab eo, quo nunc utimur -- distinguendus ignis a cruciatu quem producit -- *a modo* quo cruciat -- D. Thomae sententia -- Suaresii -- etsi ratio nequeat positive assequi modum, quo ignis corporeus spiritum affligit, nequit tamen ostendere id repugnare -- declaratio. 887-897

§ II. Solvitur proposita quaestio.

PROP. XLIV. -- *Qui ex hac vita decedant cum peccato lethali, personali praeter poenam damni, in privatione aeternae beatitudinis sitam subiiciuntur poenae sensus, cuius praecipuum instrumentum est ignis. Porro ignis inferni, uti certissime constat ex fontibus revelationis, verus et materialis est, et non metaphoricus; non modo corpora post resurrectionem, sed nunc etiam reproborum animas, sicut et daemones, veris, licet miris modis crucians 897-904*

Art. Septimus -- An damnati, sint obstinati in malo eorumque poena mitigari possit.

1° Obstinatio duo importat -- semper damnati manent in peccato, quin sit locus poenitentiae -- damnati numquam habent actum moraliter bonum, nec umquam carent actu moraliter malo -- etsi damnati constanter peccent, non tamen demerentur -- quoniam sit causa obstinationis -- aliqua certa -- pro incertis, sententia D. Thomae -- Suaresii -- quibusdam obiectionibus satisfit. -- 2° Quoad poenae mitigationem, poena essentialis ab accidentali distinguenda -- in damnatis nulla est intermissio aut diminutio poenae essentialis -- doctrina communis -- iuxta plerosque *fidei proxima* -- an cesset poena debita peccato veniali -- an poena debita peccatis iam remissis quoad culpam -- an orandum sit pro damnatis. 904-912

Art. Octavus — Utrum existat Purgatorium.

§ I. Exponitur status quaestionis.

Ecclesiae documenta — errores — quid sit purgatorium — triplex animae conditio post separationem a corpore — peccatum veniale non semper remittitur quoad culpam in ipsa morte — quomodo remittitur post mortem — et quando — non semper simul cum culpa remittitur tota poena temporalis — per se poenae reatus non exsolvit ipsa mortis amaritudine — post mortem non exsolvit merito, nec satisfaciendo, sed satisfaciendo — quid hoc sit — quomodo tollantur habitus pravi, quibuscumque aliquis, etsi in gratia, moritur — an animae in Purgatorio habeant gratiam consummatam — duplex huius sensus distinguitur — an earum caritas sit perfecta — an sint in termino vel in via — praecoccupantur quaedam difficultates ex Scriptura et PP. 912-920

§ II. Solvitur proposita quaestio.

PROP. XLV. — *Exsistit Purgatorium, seu status expiationis ad tempus duraturae, in quo fidelium animae, quae obstrictae adhuc vel reatu alienius poenae temporales, vel etiam peccatis aliquibus venialibus, ex corpore migraverunt, secundum divinae institutionis rationem, cruciantur, quoad penitus ab eiusmodi vinculis solatae, dignae fiant quae ad aeternam beatitudinem admittantur* 920-927

Art. Nonus — Quenam sint animarum in Purgatorio poenae, earumque conditio.

Poenae damni in Purgatorio — eius expositio ex Lessio — poena sensus — ignis corporeus et realis — sententia theologicæ certa — quomodo animae in Purgatorio, plene conformes Dei voluntati, possint tristari — gravitas poenae Purgatorii — an minima Purgatorii poena excedat maximam huius vitae — affirmat D. Thomas — quomodo id probet — negat S. Bonaventura — quibus rationibus id confirmet Bellarminus — quoad durationem poenarum Purgatorii duo certa apud Theologos — eam pro quibusdam animabus esse satis longam — eam non extendi ultra diem iudicii: singularis opinio Dominici a Soto — quinam Purgatorii locus — animas in Purgatorio securas omnino esse de sua salute est sententia theologicæ certa — sunt confirmatae in

gratia — confirmationem in bono non habent ab intrinseco, sed ab extrinseco — animas Purgatorii posse sibi et nobis beneficium a Deo impetrare communiter docent Theologi 927-935

Art. Decimus — Utrum futura sit universalis corporum resurrectio.

§ I. Exponitur status quaestionis.

Ecclesiae documenta — errores — triplex quaestio — 1^a Resurrectio futura secundum legem generalem — de fide — exceptio in B. V. Maria — aliae exceptiones non videntur admittendae — 2^a an resurrectio erit *universalis* — quaestio dupliciter spectari potest — *a*) quatenus omnes, qui moriuntur, resurgent, sive boni, sive mali — hoc sensu ad fidem pertinet — *b*) quatenus omnes, nemine excepto, moriuntur et sic resurgent — securior et communior opinio docet omnibus moriendum esse — 3^a Veritas resurrectionis — *active* et *passive* sumpta — quid resurrectio passiva — definitionis expositio — praecipua difficultas in dogmate resurrectionis petitur ex *identitate* resurgentium — quid identitas *specificæ* et *numericae* — prior explicatur et statuitur — de altera praecipue quaestio — identitas numerica ex parte termini (hominis) et ex parte subiecti (corporis) — utraque admittenda — explicatur identitas numerica ex parte termini — difficultas quoad identitatem numericam ex parte subiecti — non fugit Patres atque Doctores scholasticos — solutio ex S. Augustino, D. Thoma, Suarezio 935-944

§ II. Solvitur proposita quaestio.

PROP. XLVI. — 1. *Divina eloquia manifestissime praedicant, in novissimo die, ad Christi iudicis adventum, universalem fore mortuorum resurrectionem, qua omnes homines resurgere habent cum corporibus, quae nunc gestant.* — 2. *Recta autem ratio, quin aliquid suis principis repugnans in hac fide resurrectionis deprehendat, vapidissima potius suppeditat argumenta, quae illam vehementer suadeant.*

1^a PARS: p. 945-949; 2^a PARS: p. 949-952.

Art. Undecimus — An et quae sint Beatorum corporis dotes.

Sicut anima Beatorum, ita corpus suas habet dotes — Christus causa exemplaris resurrectionis — quatuor dotes in corpore Beatorum — indicantur ab Apostolo (1. Cor. xv.) — quaedam de eorum natura in genere — assertur dos *impassibilitatis* — eius natura explicatur — excludit non solum dissolutionem substantiae, sed etiam omnem impressionem et perpressionem molestam — quid importat dos *subtilitatis* — facultas penetrandi alia corpora non est effectus *physice* proveniens a dote subtilitatis — sed *moraliter* — quatenus Deus in signum et manifestationem huius dotis, illam concedit — an duo corpora gloriosa possint esse simul in eodem loco — circa dotem *agilitatis* quaedam adnotantur — assertur dos *claritatis* — eius natura declaratur. 952-958

Art. Duodecimus — An futurum sit extremum omnium hominum iudicium.

§ I. Exponitur status quaestionis.

Ecclesiae documenta — triplex Dei iudicium distingui potest — *Privatum* cum hominibus viatoribus in ordine ad singula merita vel demerita — de hoc nulla hic quaestio — *Alterum* est iudicium *particulare*, cui anima statim post mortem subicitur — de hoc pauca adnotantur — errores — quinam index — quomodo profertur sententia — quinam huius iudicii locus — *Tertium* est iudicium *universale* — de hoc praecipue hic agitur — tria praesertim enucleanda — 1° Quinam sit index — Christus in forma humana — Christus venturus est ad iudicandum cum gloria et cum corpore glorioso — omnes gloriam humanitatis Christi videbunt — an alii cum Christo iudicaturi sint — 2° Quinam sint iudicandi — omnes homines — an etiam angeli — probabilis videtur — quid de infantibus et de infidelibus — 3° quanam reliquae iudicii universalis circumstantiae — expenduntur illae quae referuntur ad *tempus, locum et conscientiae manifestationem*. 959-968

§ II. Solvitur proposita quaestio.

PROP. XLVII. — 1. *Praeter iudicium particulare quo, in ipso mortu instanti, cuiusque animae aeterna sors determinatur* — 2. *instituetur a Christo, in novissimo die, iudicium universale quo singulorum merita et demerita in conspectu omnium revelantur, et sententia salutis vel damnationis pro omnibus finaliter completur.*

1° PARS: p. 969-972; 2° PARS: p. 972-975.

SCHOLLION. — Quid de futura mundi conflagratione . . . 975-977